

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS. DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20. BOTIGA
TELÉFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Heròica gesta del Cavaller de les Mallorques

—Set sarrions de saimades!.. I dò!... què't creies?... Ja m'he dinyat amb tu i amb els que t'aguanten!..

La decepció

Vos recordeu, amics, del to triomfal i èpic d'aquells comunicats alemanys que danaven compte de la batalla de Cambrai, a darrers de març? Vibrava en les seves paraules inflamades l'alegria feroïge de qui creu vençut i aixafat l'adversari, de qui veu la Victòria batent les ales damunt sos exèrcits en marxa... Un dels comunicats, començava dient: «Sota la direcció de l'emperador i rei...» Així el servil fervor monàrquic volia donar al Kaiser la glòria resplendent del definitiu triomf. Mentrestant, un radiograma de Nauen, declarava que la «batalla de l'Emperador» era decisiva. Per tot l'exèrcit alemany, per tota la nació alemanya, va passar el vent victoriós. «Hem guanyat la guerra!» deien els teutons amb joia boja. I amb joia més frenètica encara afegien: «I la guerra s'acabarà molt aviat!»

Han passat sis setmanes. La batalla de França segueix. I la seva fi no es veu encara. Dures són les lluites, i dures seran. Però els aliats resisteixen, i la seva resistència heròica és cada dia més sòlida. Al cap de sis setmanes de la «batalla de l'Emperador», els alemanys s'adonen, tot contemplant el munt de cadavres, que no han aconseguit cap aventatge essencial.

Ells volien acabar la guerra. I la guerra continua. Aquesta decepció, té avui per als alemanys un regust amarg com el de la derrota.

La reforma municipal

INALMENT, els regidors radicals han arribat a una coincidència, més de voluntat que de pensament, en el projecte de reforma municipal. Aquest projecte conté sis punts centrals. A) L'augment de regidors, cinquanta per cada 100.000 habitants i un altre per cada 25.000 habitants més. Barcelona, tindrà, doncs, uns setanta regidors. B) La totalitat dels regidors formarien l'Assemblea Municipal que es reuniria, com a poder legislatiu, deliberador i sancionador, cada tres mesos. C) L'Assemblea elegiria un Concili Permanent, compost de deu membres, semblant al de la Mancomunitat, i que tindria caràcter de poder executiu. D) L'alcalde seria elegit per sufragi directe de tots els ciutadans. E) Els regidors serien votats per llista, com els diputats, desapareixent per lo tant les parcials eleccions de districtes. F) Completa autonomia econòmica, amb Hisenda pròpia, separada en absolut de la de l'Estat.

Heu's aquí una síntesi completa de la reforma. Hi manquen encara, tres innovacions: el referèndum per a les grans qüestions, com la de les aigües, o la de la reversió dels tramvies, l'adopció de la representació proporcional i la demanda de la «carta municipal». Però la reforma que es preconitza, es confessa és una transacció entre la vella llei municipal i la completa autonomia del règim de «carta». Precisament en aquest moderantisme resideix un dels defectes de la memòria firmada pels ponents dels diversos grups municipals. Si el Govern actual s'ha fixat un programa mínim, ínfim, no anirà a una reforma de la llei municipal, i per tant la memòria ineficax, no passarà de ésser una divagació ideològica. Perquè, doncs, no fixar l'ideal municipal barceloní, oferint-lo a la ciutat que així veurà descendir del seu parlament les taules de la llei ciutadana? Catalunya té el seu evangeli nacionalista, però a Barcelona li manca, encara, l'escriptura de la seva voluntat de poder. Hem lluitat per les llibertats de Catalunya i no ens hem recordat mai de la llibertat de Barcelona, i homes abundants tenim que entre Catalunya i Barcelona—no, no es pas una heretgia—sentirien més fervors per Barcelona.

Jo veig en la reforma proposada, la possibilitat de tota una renovació de les nostres pràctiques polítiques, encongides i mesquines. Se produiria com una vertebració cívica que aniria del moment electoral a la voluntat suprema del referèndum. La ciutat dividida en localismes de districtes, particularismes de partit i ridícols conciliabuls de cassino, unificaria la seva sobirania, i els regidors serien d'ella i no pas d'un sector. Ja no serien possibles les singulars aparicions de gent estranya que demana li sigui entregada la governació municipal, per posseir una clientela o haver apel·lat a la venalitat de petits cacics de barri o de societats polítiques. Aqueixos taumatúrgics regidors monàrquics que col·leccionen electors en el districte I i VII, amb clandestins favors, i conseqüen al

cap dels anys arribar a representants populars, no serien possibles ni aquells altres, republicans o catalanistes, que mostren el seu dret apoiat per «les forces del districte». L'alcalde sorgirà de l'urb, triant el varó just i eficaç. L'Assemblea, al seu torn, extreuria del seu gregarisme, lo que podríem nomenar els ministres de Barcelona. I coronació democràtica, el referèndum, l'apel·lació al poble que així veuria presentar-se davant del seu judici decisiu, la voluntat d'aquells que va el·legir. El dret popular seria un cercol que cap estranya intervenció fallaria.

El partit republicà—les dugues branques, la radical i l'anomenada catalana—per primera volta, lluita per una ideologia concreta. Una vegada aprovada en el Consis-

tori la reforma, nosaltres, la popularitzariem, i abans de portar-la davant de l'Estat central, voldríem que el poble, demanés la seva promulgació en manifestació històrica. Per una vegada ens aplegaria a tots una idea, i no pas la protesta o la malinònica acció de demanar, després d'una revolta, la llibertat dels que sofreixen persecució.

PARADOX

El reglament del Congrés

UATRE punts capdals va inscriure al seu programa el Govern d'altura que avui regeix els destins del país: pre-supostos, reformes militars, amnistia i reforma del reglament de les Cambres. Quan la reforma del reglament de les Cambres ha merescut l'honor de ésser posada en la breu llista de les grans qüestions preferents i urgents, senyal que els ministres, que són caps de partit i primeres figures parlamentàries, consideren que la dita reforma té una importància i una transcendència excepcionals. Ha pogut ésser ajornada, per exemple, la qüestió de Catalunya i totes les qüestions regionalistes i nacionalistes. Però no la reforma dels reglaments respectius del Congrés i del Senat.

Es clar que sobre això darrer hi hauria molt que dir. Però compremem que, des del punt de vista de la política d'ara, la reforma del reglament de les Cambres presenta el caràcter de qüestió prèvia, ja que aquesta reforma té per objecte—almenys així ho diuen els seus defensors—el fer possible la fecunda activitat del Parlament i l'aprovació ràpida de les grans reformes que interessin al país.

La reforma del reglament de les Cambres, en la seva part essencial, es redueix a fer impossible la obstrucció. Per a evitar que uns quants diputats puguin allargar indefinidament els debats, s'apel·la al procediment expeditiu de la «guillotina», en virtut del qual es decideix donar per prou discutida una qüestió.

Es democràtic aquest procediment? S'avé amb el dret dels diputats i amb les garanties que han de tenir les minories, perquè no quedin sotmeses al despotisme brutal de la majoria?

Cal dir que, en principi, l'obstrucció, com a procediment de lluita parlamentària, és antidemocràtic i antiparlamentari. Les minories tenen el dret de discutir-ho tot, amplemment i detingudament. Però no tenen dret de impedir que prevalgui la voluntat de la majoria.

Precisament la democràcia està basada sobre el govern de la majoria. Si a les minories els donen armes per a impedir que la majoria governi, tot el règim de la democràcia caurà per la seva base. Per això veiem que als Parlaments més democràtics del món (el d'Anglaterra, el de França, el dels Estats Units, etc.), no es tolera que les minories facin obstrucció. Concedir a les minories, pràcticament el dret de vet, és tan antidemocràtic com concedir-lo a l'Alta Cambra o al cap del Estat.

Però això que diem pressuposa que els Parlaments siguin vera representació del país, i que la majoria de les Cambres representi la majoria dels ciutadans. Quan els Parlaments són fills del sufragi corromput, el donar armes a la majoria parlamentària és donar-les, en realitat, a l'oligarquia dels qui exerceixen indègudament les funcions del govern. En aquest cas, és cosa perillosa posar la «guillotina» en mans de la majoria. El «guillotinat» pot ésser el país. Per això tota reforma del reglament de les Cambres serà a Espanya estèril i contraproduent, mentre el sufragi no sigui una veritat i el Parlament no hagi deixat d'ésser una ficció desacreditada.—FULMEN

Per a «La Veu de Catalunya»

Nosaltres que férem la pregunta, hem estat els primers sorpresos de no haver obtingut, encara, als vuit dies de llençar-la, cap resposta. Per lo vist, a *La Veu de Catalunya* triguen molt en donar les respostes i els diners que els ciutadans els confien per a socòrrer als malhaurats.

Era ben concreta la nostra interrogació. Per a portar un lenitiu a les víctimes dels successos del passat agost, LA CAMPANA va obrir una subscripció pública, que secundaren *El Diluvio* i *La Veu de Catalunya*. Tancada la subscripció, tots ens apressàrem a entregar lo recaudat, posant-ho en mans de l'alcalde, com autoritat adequada per a distribuir-ho entre aquells ciutadans dolorosos. Tots, menys *La Veu de Catalunya*. Al cap de vuit mesos, li preguem faci la liquidació de la quantitat recaudada, unes mil siscentes pessetes, creient amb un oblid, i la *La Veu* calla, *La Veu* ni s'excusa sisquera. *La Veu*, pecat sobre pecat, segueix sense entregar lo que indègudament reté.

Si aqueixes pessetes, misteriosament guardades, estiguessin en mans republicanes i quines catonians ironies no escriurien les plomes regionalistes! Com reproduirien la pregunta «on són les mil siscentes pessetes?» quotidianament, per a que la malícia mossegüés en les honres republicanes! Però les mil siscentes pessetes desaparegudes, han estat en la caixa del diari de la gent de bé, i amb el silenci paguen.

Tornem a interrogar: ¿On són les mil siscentes pessetes, destinades al dolor i a la misèria? ¿Per què s'ha trigat vuit mesos en entregar-les, i encara avui, que la pregunta ha corregut per tota la premsa, no apareixen? Es clar que *La Veu de Catalunya* se decidirà al sacrifici, però ja serà tard. No les donarà, les restituirà. I és precís que trenqui el seu silenci, ordenant el pagament immediat, perquè després d'afegir la descortesia a la culpa, les víctimes d'agost, no volent ésser víctimes novament, o faran la petició des del carrer o presentaran al jutge la demanda. L'alternativa és dura, però és el perill de no donar al poble que atiaren a la revolta, lo que és seu. *La Veu* degué, a l'endemà mateix de la nostra pregunta, entregar les mil siscentes pessetes, excusant-se. Ara ja és tard per a que's cregui amb l'excusa i amb l'entrega voluntària.

LA PRESSA. DELS ALEMANYS

ELS boches mutipliquen els seus esforços per a guanyar la famosa batalla que ells anomenen, pomposament, de l'emperador.

Fa sis setmanes que lluiten com uns desesperats i, fins avui, ni han arribat a Calais, ni han pres Amiens, ni han pogut rompre el front franco-anglès. Els belgues els hi han donat, darrerament, una tunyina.

A la primera embestida, per la que s'havien fortament preparat, aconseguiren algun èxit. Els anglesos, malgrat el seu indiscutible valor i la seva admirable sang freda, no pogueren resistir les onades brutals de carn humana que els hi caigueren al damunt amb l'ordre d'avançar encara que pel camí tingués de perdre el noranta per cent dels seus homes. Els anglesos recularen, però la seva reculada no fou una derrota i amb l'oportú auxili dels francesos va lograr-se mantenir, lleugerament modificat, el front intacte.

Després d'aquella primera embestida han repetit diferents vegades els alemanys el seu esforç, però cada vegada ha sigut més petit el resultat i en el darrer, del dia 29 d'abril, en un dia constant de llençar gent a la mort no varen aconseguir guanyar un sol pam de terreny.

Mes, els alemanys porten pressa i repetiran els seus esforços. Veuen esferèits els formidables preparatius que fa l'Amèrica, saben que el Japó està preparat per a intervenir-hi, la Xina ha ofert un milió d'homes per a quan convinguin al front occidental, i abans no tinguin temps d'entrar en acció aquests factors decisius, volen a tota costa una victòria que aixequi l'ànim un xic caigut de la opinió alemanya i sobretot que revisqui el apagat ardor bèl·lic dels austríacs.

Però aquesta desitjada victòria no l'obtin-dran. Igualment que a Verdun, esclafaran les seves divisions llençant-les de cap contra aquesta muralla incommovible, formada pels invencibles exèrcits dels aliats. Contra les masses d'ànimes esclaves que's llencen cegament a la mort hi ha els pits braus dels conscients que lluiten per la llibertat.

La premsa dels alemanys farà més proper el triomf definitiu dels aliats.

JEPH DE JESPU

Las leyes de Dracón

A mayor parte de las leyes españolas parecen dictadas por el infame Dracón, aquel espantoso tirano, que escribía sus ordenaciones con sangre y que las mandaba fijar en la cima de columnas bien altas, para que el pueblo no pudiera leerlas y así tener pretexto para ahorcar a los que no las cumplieran.

La legislación española es draconiana. El Código penal, la ley de Orden Público, la de Jurisdicciones, son poemas de crueldad, monumentos de barbarie. Pero a todas las achica y apabulla la vigente Ley municipal de 2 de octubre de 1877, de antes de la Era cristiana.

Es ley nefasta es la ley Herodes, la ley verdugo, la ley guillotina de nuestros pueblos. Es la ley cuchillo y la ley ganzúa, porque no perdona ni vidas, ni haciendas. Es la ley Dracón o Nerón y la ley Luís Candelas, es decir, ley asesina y bandolera.

Damos agudos chillidos y alaridos por el atropello sin nombre cometido por los alemanes con o contra Bélgica. Pues ¿qué es el Estado español para nuestros pueblos, qué es sino una Alemania violadora, holladora y descuartizadora de nuestras desventuradas Belgicas municipales?

A los municipios, como a los quintos, se les da a todos un uniforme de la misma medida. Y cada cual, que se espabile. Se les da una silla igual para todos. Y al que no le quepan las posaderas en el asiento, que se haga pasar por ellas la garlopa. Se les tiende en el lecho de Procusto. Al que es corto se le estira. Al que es largo, se le prensa o se le cortan las piernas. Así, no son el traje, el lecho y el asiento los que se ajustan al cuerpo, sino el cuerpo el que hay que amoldar a ellos, lo cual es contra naturaleza.

Y no es esto sólo. La ley del 77 no sólo hace eunucos a los pueblos, sino que los mata; no es sólo la ominosa esclavitud y la vergonzosa mutilación, es la segura defunción y profanación del cadáver.

Por la ley del 77 las democracias municipales quedan inhumanamente descabezadas, desorganizadas, aniquiladas, convertidas en polvo amorfo. El Ayuntamiento pasa a ser un lacayo del Estado. El estado ladrón se apodera de una garfada de todos los bienes de los Municipios, y con el dinero que les roba, los tiraniza: construye cárceles, levanta Montjuichs amenazadores, paga policía, etc.

Y aún hay en Barcelona caballeros que se titulan republicanos y que defienden el monstruoso aparato de suplicio y de tortura, la horrible máquina falárica, inventada por el Estado central para oprimir el pulmón y el corazón y la sesera de los pueblos, para no dejarlos respirar, pensar, vivir, desarrollarse. No, no. ¡Aire, aire! Venga la autonomía. Venga la libertad. Tomemos lo que nos den, aunque sea poco, que nadie nos quite el derecho de pedir más. Todo,

antes que el «statu quo» mortal, letal y letárgico que nos ahoga.

Nos parece bien que el verdugo dñenda la horca, porque vive de ella. Pero alguna vez habíamos de tener la palabra los ahorcados. Es natural que las aves que devoran los gusanos, bendigan con sus cantos al Supremo Hacedor. Pero también es natural que los gusanos maldigan a Dios y al que se los come. Es justo que los que han ido a enriquecerse al Ayuntamiento, no se dejen arrebatar el derecho a repartir credenciales. Hay credencial que vale mil duros. Mucho más que algunos concejales.

La abolición de la ley tiránica daría al traste con todas esas gangas de concejales y verdugos. Por esto se lucha por mantenerla. El gallinero cacarea y alborota porque se le suprime el trigo. Gime por su papo vacío, por su estómago laso. El Ayuntamiento de Barcelona es un pantano de aguas putrefactas. Se trata de desecarlo, de limpiarlo, y las ranas, los sapos y las culebras, que viven tan ricamente en el lodo, protestan. Tienen razón. Si no hay lodo, no hay culebras, ranas y sapos.

ANOEL SAMBLANCAT

SONATA XLV

El dia primer vaig fer festa i com que el meu ofici és xerrar sense solta ni volta, heus aquí que ja em teniu tot el dia més mut que un frare de la Trapa. Com que per a callar no es pot anar al café, vaig fer via a la muntanya, i a fe de Déu que no m'he pas arrepentit; feia bo de veure aquell aplec de famílies treballadores aplegades al voltant de la cassola; el sol i el temps hi ajudaren. Sé prou bé que al amic Sanblancat no li agraden aquestes expansions i que son sentir és que mentres hi han venjances a fer i justícies a complir, no és de homes plegar el treball, que en aquests temps, diria ell tant aficionat als Llibres Sants, s'ha de menjar a peu dret i amb els lloms apretats pel cenyidor, com els israelites abans de partir a la conquesta de la terra promesa. Potser té raó, però l'Angel o en Prometeu (ara es diu Prometeu en Samblancat), sembla que tingui oblidat lo que tempta la muntanya en plena primavera. Tots hi volem anar a terra promesa o a la societat nova, però no corri tant, deixin's descansar un ratet. Ja hi tornarem a arribar als Agosts i als Juliolis.

En canvi, l'endemà, que volia anar per feina, una feina encarregada per uns parents molt empipadors que tinc, em vaig trobar amb que els altres no treballaven. Arribo a la Delegació d'Hisenda, miro i res, ningú, semblava un cementiri. Jo que em poso a cridar:

—Ah de la casa! Ah de la casa!

(A la Delegació d'Hisenda encara té de parlar-se en castellà, quan torni a ésser ministre del ram En Ventosa, ja no serà precis, però per ara encara sí.)

I ells vinga no respondre. Jo que em poso a picar de mans i al últim surt un fulano tot ensonyat, fregant-se els ulls i em pregunta:

—¿Que es este escándalo? ¿Que quiere?
—Servidor venia porque deseaba... ¿Sabe?
—Y usted no sabe que hoy es día festivo.
—No señor, me pensaba que era ayer.
—Ayer sería la fiesta del proletariado, hoy es la del Estado, la del dos de Mayo, la fiesta nacional.

—¿Cómo?
—La fiesta nacional.
—Me pensaba que eran los toros la fiesta nacional.

—Los toros también, si señor, los toros y el dos de Mayo. Recuerde usted a Daoiz y Velarde, al Parque de artillería y al Obelisco, y basta! Ea, no hablemos más, no hay oficina.

—Tiene muy razón, recuerdos a Velarde. I me'n vaig anar. No sé, però em sembla que per fer festa nacional ne podrien cercar una altra de més ben escullida. En fi, ells ho han decidit, que la venerable ombra de Ferran VII, el Desitjat e Indesitjable, els ho agraeixi.

Perfectament, els radicals que volien rebel·lar-se, ja s'han acotat, el quefe des de les Andalúsies, on festeja amb l'acta de Posada, ha enviat un úkasse i muts i a la gavia tots.

Are diuen que tot lo que demanen és que en contes de ésser deu, els del concell, siguin dotze com els apòstols, no se perquè em sembla que Barcelona en surtirà crucificada i que hi haurà més de un Judes.

De moment fem-hi beguda.

MORITZ IX

Gargots

Sembla que, resoltament, en una data propera, s'augmentarà el preu del pa d'uns quants cèntims de pesseta.

Es dona també per cert, que, a causa de la mullena, la cullita dels melons serà aquest any molt magreta. Si ara an això s'hi afegeix que el diestro Belmonte plega, podrem amb raó exclamar: —Pobre Espanya!... Estàs ben fresca!

Diu que els remats d'En Lerroux rebutgen, inflamats d'ira, la gran reforma autonòmica que aquí tot el món desitja.

Trobo la seva actitud perfectament lerrouxista, però aquests senyors ¿ja saben lo que vol di autonomia?

Vaja, per fi han arribat, portant no sé quants mils fardos de bacallà superior, mitja dotzena de barcos, Ha vingut el bacallà, i diuen que és fresc, blanc, maco; els que encara no han vingut són els diners per comprar-lo.

El diputat entra a casa; sa esposa, admirada, el rep.
—Als quatre dies, ja tornes?
I doncs, què passa, Josep?
—Vinc a descansar, pubilla.
—Es possible?

—Sí; el meu cos no és de ferro, vida meva, i necessita repòs.
—Però, què has fet, per, cansar-te?
—Noia, a fè em deixes sorprès.
¿No saps que lo que més cansa en el món és no fer res?

El dilluns:—Donem paraula de resoldre-ho el dimarts.

El dimarts:—Fins el dimecres, no ho podem pas arreglar.

El dimecres:—La ponència ho té ja quasi ultimad.

El dijous:—Falten uns «datos» que ahí es varen demanar.

El divendres:—Prompte, prompte!... Això està si cau, no cau!...

El dissabte:—Té que fer-se un estudi pericial.

El diumenge:—Els vocals tècnics ho tenen ara entre mans.

I aixis van passant els dies, que ara avui, que ara demà, i aixis, amb la boca oberta, estem mesos ha esperant que el Municipi ens resolgui el problema de la carn.

Oreneta que vens d'Àfrica, ¿quines notícies ens portes?
¿Què fan per aquelles terres?
¿Com marxa allò?... Dignes, conta...
—Res de nou; tot va com sempre: baralles de poble a poble, guerres, matances estúpides, salvatjades sense solta; uns que, perquè sí, saquegen; altres que, per gust, degollen; per tot odís, per tot ràbies...
—Vaja, lo mateix que a Europa!...

C. GUMÀ

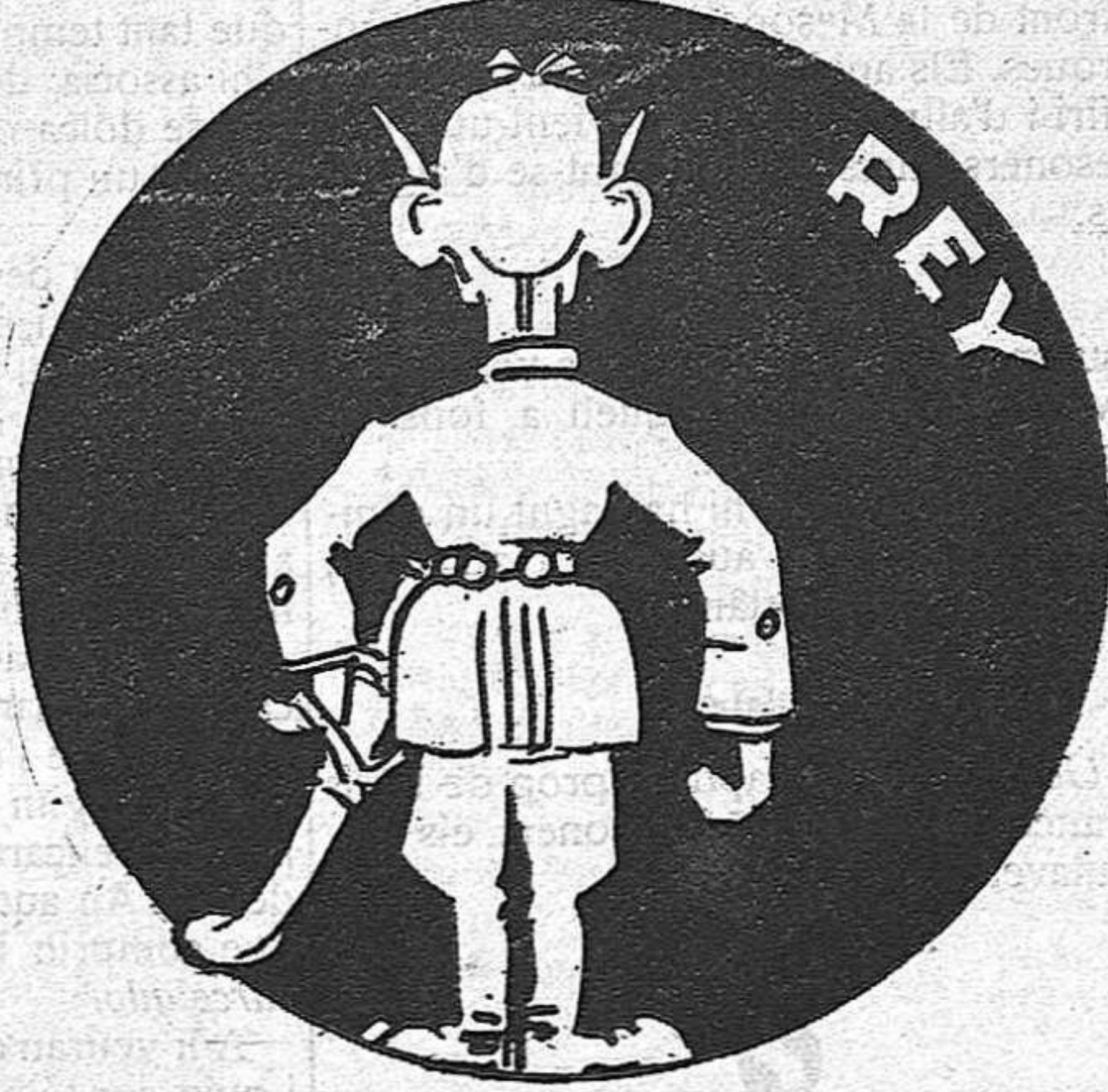
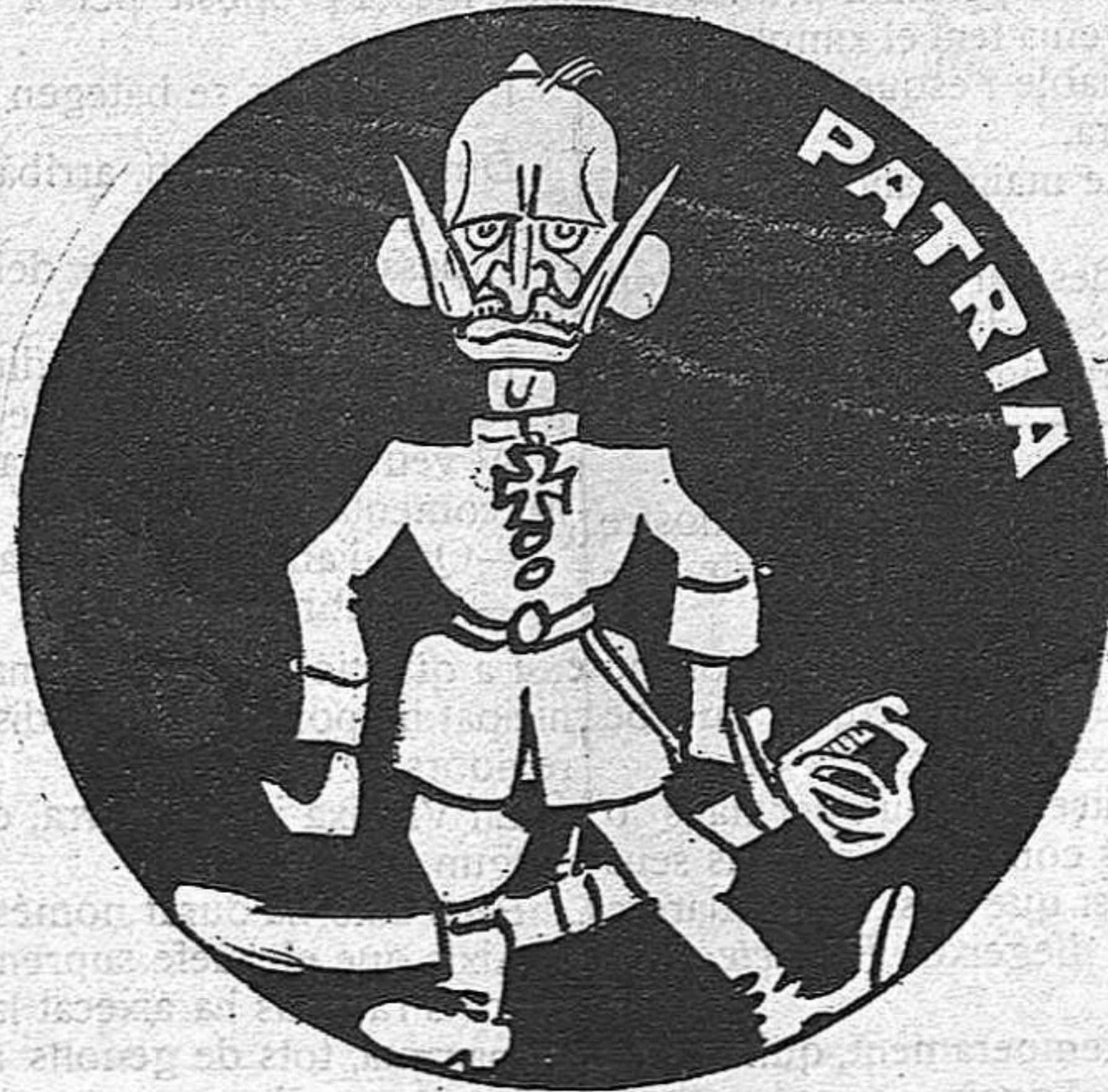
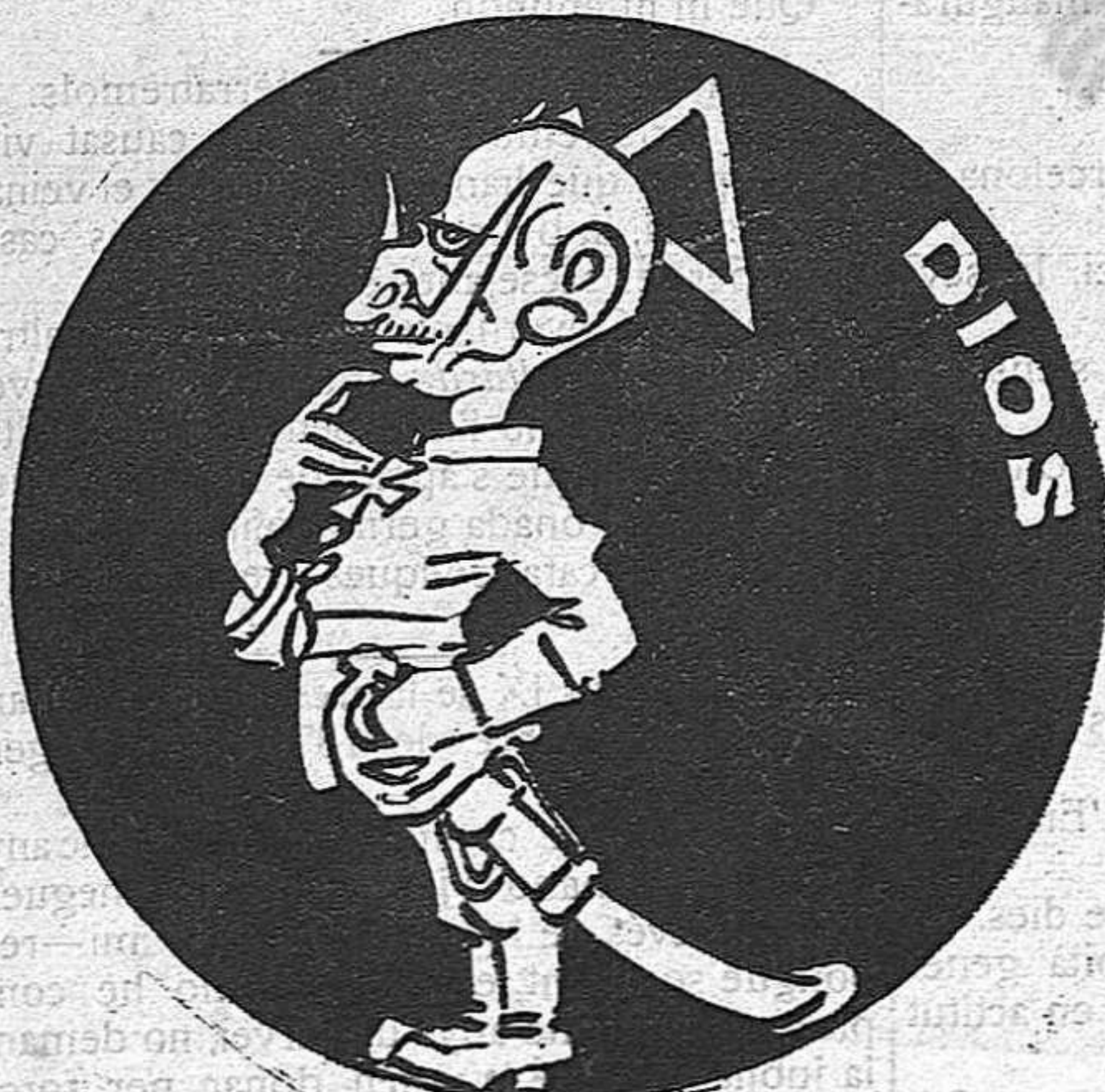
DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 26 D'ABRIL AL 2 DE MAIG DE 1918

Per terra

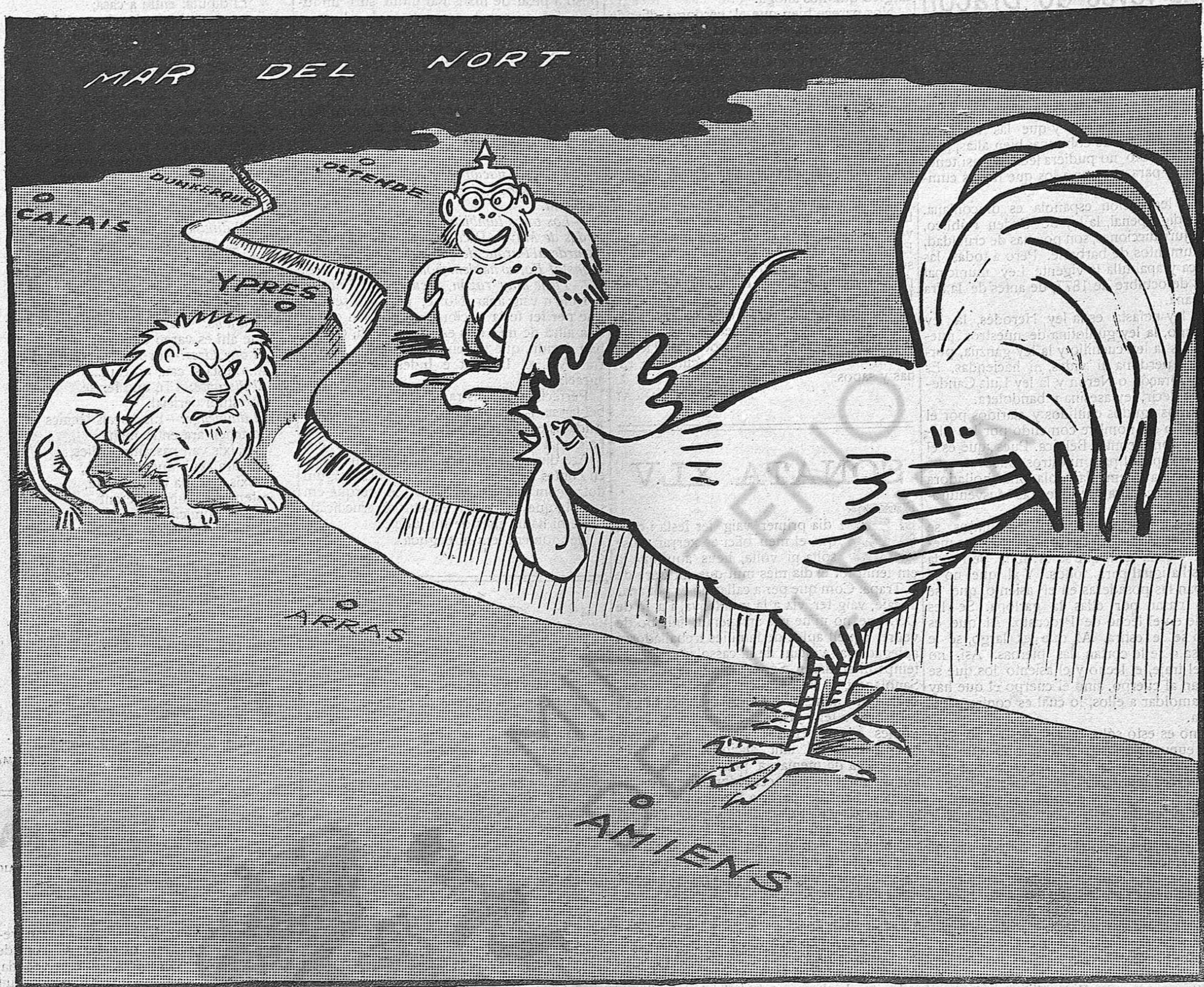
Al front occidental, els alemanys han començat la seva gran ofensiva al front de Flandes. Però el seu fracàs, aquesta vegada, ha estat gros. Es veritat que han aconseguit apoderar-se del mont Kemmel, que menaça pel sud les posicions britàniques del sector d'Iprés, i així han obligat als anglesos a retirar un poc més endins les seves línies del dit sector. No obstant, els nous atacs alemanys per a avançar cap a l'oest i desbordar Iprés pel sud, han fracassat completament, amb molt fortes pèrdues per a l'atacant. També han fracassat els nous intents ale-

Germanofilia espanyola (Gràfics de propaganda)

Els nous lemes de la santa tradició

Les nobles besties davant del mico

El Gall, al Lleó.—Apa aquí, treu tu les urpes a Iprés, com jo vaig treure els asperons al Marnel!...

manys d'avançar cap a Amiens. De manera que, aquests darrers dies, la situació dels aliats ha millorat força.

Al front italià, petites lluites locals i de patrulles.

Al front de Macedònia, els anglesos han evacuat sense ésser molestats per l'enemic, les deu localitats gregues de què es van apoderar dies enrera en un raid contra els búlgars.

Al front de la Mesopotàmia, noves derrotes turques. Els anglo-indis s'han apoderat de Kifri i d'altres poblacions, fent un miler de presoners turcs i apoderant-se d'alguns canons.

Per mar

El submarí francès *Prairal* ha xocat amb un navili mercant, anant aquell a fons. La tripulació ha estat salvada.

A l'estret d'Otranto hi ha hagut un combat entre destroyers austríacs i anglesos, sense resultats d'importància.

Per l'aire

Un *Gotha* ha estat capturat prop de París pels francesos, essent fets presoners els qui el tripulaven.

REPICS

AMB una mica més de solemnitat que els altres anys s'ha celebrat aquesta vegada la simpàtica Festa del Treball.

I val a dir que la temperatura primaveral, que tant temps ha venia fent el ximple també s'hi associà; de variable i esquerpa, va tornar-se dolça i riolera.

Fou un primer de maig tranquil, plàcid i festós.

Tal com devien desitjar els organitzadors de la festa... i, perquè no dir-ho?... tal com devia desitjar el governador.

Prometeo encarcerado.

Aixís se titula un follet original de nostre amic Angel Samblancat que acaba de donar-se a la llum.

Als admiradors del valent escriptor no cal recomanar-los la seva lectura, que bé prou que se l'empassaran a crema-dent.

Ens dirigim als altres; als que per naps o per cols encara no's compten entre els seus devots. An aquests sí que els aconsellarem que comprin i que llegeixin *Prometeo encarcerado*.

Allí veuràn quin temperament, quina braó i quin cor té aquest Angel.

I qui no ho vegi, pitjor per a ell.

Els radicals del Poble Sec han inaugurat una nova bandera.

No està mal. Però ja és hora de confessar que pels homes avençats aqueixa mena de moixiganques no serveixen de gran cosa.

I millor que canviar de banderes convindria que canviessin d'ideals.

Com tampoc és un interior aburgesat el lloc més a propòsit per a certes inauguracions.

Les banderes se bategen al carrer.

Dimecres al matí, arribà a Barcelona el Nunci de Sa Santetat.

A pesar de tractar-se del Nunci, la seva visita no era anunciada.

I lo bò del càs, que el dimecres s'ensopava ésser el dia primer de maig.

Al veure'l sortir de l'Estació, uns camàlics ho comentaven:

—Què diantre deu venir a fer, Monsenyor?

—A celebrar la festa del treball, home!

La qüestió de la reforma de la Llei Municipal ha portat serioses discòrdies entre els regidors lerrouxistes.

En Vinaixa i En Guerra, contra l'Emiliano i algun altre.

Però això ha durat només quinze dies.

Aixís que el quèfe suprem o capità general dels radicals ha aixecat la tralla en actitud menaçanta, tots de genolls a terra.

I, com era de preveure, tot s'ha arreglat. Tot s'ha arreglat amb una *enmienda*.

S'ha publicat un manifest de la «Joventut Nacionalista Renaixença» que inicia un nucli a formar.

Entre altres coses, s'hi llegeixen les seves aspiracions:

«Llibertat de cultes; separació de l'Església i de l'Estat; abolició de la pena de mort; creació de l'exèrcit voluntari...»

Prou!... no'n parlem més.

Que m'hi apuntin.

A Andalusia hi ha hagut terratrèmols.

Uns terratrèmols que no han causat víctimes, però que han espaordit a tot el veïnat.

Granada, la bella, ha sigut la més castigada per les sacsejades sísmiques.

Senyors Governants espanyols, vosaltres que sou tots d'*altura* i que, per tant, deveu dir-vos de tu amb l'irat Senyor de les Altures, digueu-li que s'apiadi de nosaltres, i que al pa car i a l'onada germanòfila no ens hi afegeixi les catastròfiques tremolors de la terra.

Al Papa Pius IX se li presentà poc abans del 20 de setembre de 1870 un vell gendarme, dient-li:

—Santetat, he complert els vinticinqu anys de servei, demano la jubilació i me la neguen.

—Al revés de lo que'm passa a mí—respongué somrient, el Papa.—Jo no he complert els vinticinqu anys de servei, no demano la jubilació, i me la volen donar per força.

Als pocs dies era destituït.